

Tereny zieleni miejskiej zgodnie z ustawą o ochronie i kształtowaniu środowiska uznane zostały za obiekty przyrodnicze, które powinny być ochronione i wykorzystywane w sposób umożliwiający ich przetrwanie dla potrzeb następnych pokoleń.

Przez „zielenią miejską” rozumie się zespoły roślinności spełniające cele wypoczynkowe, zdrowotne i estetyczne, a w szczególności: parki, zieleńce, zieleń na placach, ulicach, zieleń izolacyjną i pracownicze ogrody działkowe.

Klasyfikacja terenów zieleni wg. ich funkcji jest następująca:

1. Tereny zieleni dostępnej:
  - tereny wypoczynku biernego - parki miejskie, zieleńce
  - tereny wypoczynku czynnego - parki kultury, lasy komunalne
2. Tereny zieleni o ograniczonym dostępie i specjalnym przeznaczeniu:
  - pracownicze ogrody działkowe
  - cmentarze
  - parki i ogrody zabytkowe
3. Tereny zieleni towarzyszącej:
  - parki osiedlowe
  - zielenią przy obiektach użyteczności publicznej
  - zielenią przy trasach komunikacyjnych
4. Tereny gospodarki rolnej i leśnej
5. Tereny wycieczkowo-wypoczynkowe:
  - las podmiejskie
  - obiekty wypoczynkowo-sportowe
  - parki narodowe
6. Tereny otwarte

Wymienione rodzaje terenów tworzą tzw. miejski system przyrodniczy i tylko ich wzajemne powiązania mogą wpłynąć na poprawę warunków życia na obszarach miejskich. Dla prawidłowego funkcjonowania układów zurbanizowanych tereny zieleni są jednym z podstawowych elementów zagospodarowania przestrzennego i wchodzi w skład majątku miasta.